

מסורת הש"ס

- (א) [לקמן עמוד ע"ג ע"ט]
- (ב) [מדרש לה. א] (ג) [לשון]
- (ד) אטעטע נמי. כ"ל
- (ה) [מדרש לה. ע"ג]
- (ו) הרעב"ף מ"ו, (ז) [ע"ב]
- (ח) וויקרא פרק ט"ו,
- (ט) [וויקרא ה.].

גהות הב"פ

(א) ג"ה שלא אוכל עפר ואכל כנמה תפשוט עד כ"ל: (ב) תום' ד"ה אלל וכו' דאיהו גופיה:

רבינו חננאל

תפשוט בביא דרבא ההוה בני בושבע שלא אוכל עפר. ודחי כי קא אמרין דליבא אכילה בפתוח מבוית במידי דבר אכילה הוא עפר לאו בר אכילה הוא: אמר להו ר' עקיבא היכן מציינו במדבר ומביא קרבן. ואקשינן והרי דתני לדברי ר' עקיבא דתני בתחלת כריתות בחוטמתא המגדף ר' עקיבא מחייב קרבן שנאמר בו כרת כו'. ודחי' שאני מגדף ומדבר וחוטמא הוא. כי קאמרי מדבר ואוסר עצמו: ואקשינן והרי נזיר כיון דאמר דמרי נזיר נאפר ביין ובטומאה ובתולת ומביא קרבן. ודחי' שאני נזיר ולא מייית קרבן אלא לאשתרוי ליה אסוריה. כי קאמר דמייית קרבן אבוריה קאמרין: ולא והרי הקדש דאיברוא נאפר והתנתה ממנו חיוב קרבן. ודחי' שאני הקדש דלכולי עלמא אסוריה שיה מה שאין כן בשבועות: והרי קונמות פ"י האומר קונם ככר ודחי' קטברי רבנן אין מעילה בקונמות כלומר המעל בקונמות לא מייית קרבן: אמר רבא מחלוקת ר' עקיבא וחכמים בסתם. אבל במפרש שבועותו דברי הכל כל שהוא. והני מילי בנשבע באכילה אבל נשבע שלא אטעום דברי הכל בכל שהוא חיוב. אמר רב פא מחלוקת בשבועות אבל בקונמות כיון דלא מדרב שמא דאכילה דברי הכל בכל שהוא דכבריה דמי: וארובינן עליה. והתני שני קונמות מצטרפין שתי שבועות אין מצטרפין. ר' מאיר אומר קונמות משבועות. פ"י האומר קונם בשר זה עלי ופת זה עלי כוית משניהם שזה עלי והאכל את אבן נשבע. וליהן אין מצטרפין. ואקשינן אם הקונמות חייבין עליון בכל שהוא צירוף למה להו. ומשני כגון דאמר אכילה במשך זה ומפת זו עלי קונם. וכיון דאדכר בהו אכילה משום הכי בעינן צירוף לכיות. ואקשינן אי הכי גבי שבועות

סיפוט כו'. מדקמני מתני' [יט:] היכן מלניו כו' אלמא צעפר נמי צבית בעינן: **כי קאמרין.** היכן מלניו כו' צמידי דבר אכילה קאמרין: **והרי קונמו.** האומר קונם ככר זו עלי אוסר עצמו בכל שהוא **שזה כלקמן:** **כמפרש דמי.** לפי שאינו מוכיר זה שם אכילה כל שהוא קאמר: **והרי מגדף.** מצדך את השם דפליג רבי עקיבא דלרצנן צכריות (דף י.) ואמר מגדף מציא קרבן: **והרי נזיר.** שמדבר ואוסר דצורו ומציא קרבן ציוס תגלמחו: **על דבורו.** שהחליף דבורו: **והרי הקדש.** שמדבר ואוסר דצורו את שהוא מקדש ואם החליף דבורו ונהנה ממנו מציא קרבן מעילה: **והרי קונמו.** שלא אסרה אלל עליו ואם אכל ממנו קס"ד דמציא קרבן מעילה שהקונם לשון הקדש הוא: **אין מעילה בקונמות.** ללא קרינן ציה מקדשי ה' (ויקרא ה) שחרי מוליך הוא אלל כל אדם: **מהו דסימא אטעום נמי.** לשון אכילה הוא כדאמרי אינשי נטעום מידי: **קונמו כיון דלא מדבר שום אכילה דמפרש דמי גרסינן:** **שני קונמות.** שתי ככרות שחכרן עליו צקונם: **מטרפין.** מעט מזה ומעט מזה לכיות: **שתי שבועות.** שתי ככרות שנשבע עליהן: **אין מטרפום.** ולקמן מפרש טעמא. והשתא סלקא דעמיה לפי שהוכיר שם אכילה על זו ושם אכילה על זו: **אמאי אין מטרפום.** הרי על שתייהן הוכיר שם אכילה אחת: **מסוך שחלוקות לחטאות.** מתוך ששתי ככרות הללו חשבות שמים לענין חטאת בשבועה זו או אסר שבועה שלא אוכל מונו ומנו ואכל כוית מונו וכוית מונו צהעלם אחד חייב שמים כוית מה שאין כן כדתנן [לקמן] ^א שבועה שלא אוכל פת סמין פת שעורין פת כוסמין ואכל חייב על כל אחת ואחת ומיימין לה צתורת כהנים ^ב מוהיה כי יאסס ללחמת מאלה ^ג למייכו על כל אחת ואחת וגו' וכי אמר נמי מונו ומנו שתי שבועות חשיבי הלכך כי אכל מונו חזי שיעור ומנו חזי שיעור אין מטרפום אלל קונמות אין חלוקות לאשמות למאן דלאמר יש מעילה בקונמות [מדרש לה.] דלס נהנה וחזר ונהנה צהעלם אחד חזא מעילה דכולהו דלא דמיחייב כדלעיל: **אם הוה דמיתיהו** אס בהמלחא אחת חזא הוא דלקי ואי צשני המלחא אפי' מתחא מייניכו שהרי עובר וחזר ועובר כדתנן (מכות דף כא.) נזיר שהיה שומה יין כל היום כולו אינו חייב אלל אחת אמרו לו אל תשמה אל תשמה והוא שומה חייב על כל אחת ואחת: **שבועות קונמות.** מטרפום ואלע"ג חלוקות דלית ליה לדרב פנחס. וצלא איפוך לא מיתרמא דאי הוה מתוך ר' מאיר דלאר בקונמות אין מטרפין לית ליה לדרב פנחס הוה קשיא לן צין שבועות צין קונמות אמאי אין מטרפין הרי על שתייהן לא הוכיר אלל אכילה אחת אלל השתא דלאר מטרפום ולית ליה לדרב פנחס לא קשיא מידי: **כי אמר רב פפא.** צקונמות כל שהוא למלקות קאמר וכי תניא היא דמטרפין לענין קרבן מעילה וצירוף דקמני לאו לכוית אלל לשהו פרוטה: **ויש לה פדיון.** שמופתת פדיונה ויאח ויאחא לחולין דצהקדש כתיב (ויקרא ט) ופדה צערכך: **אין לה פדיון.** להמירה לו שלא נאמר פדיון וצאטורין: **ואכל**

שבועות שתיים פרק שלישי שבועות כב.

והרי מגדף. ה"י הוה מני למפרך משבועת העדות והא דפריך ממגדף משום דאפי' חטאת קבועה מיימי: **והרי הקדש.** תימה מאי פריך דנימא דמתני' הכי קאמר היכן מלניו מדבר ומציא קרבן על דצורו צלא שום מעשה שוה מדבר ומציא קרבן צלא שום מעשה כגון שבועה שאוכל ולא אכל אלל הקדש מציא קרבן על מה שאכל שעשה מעשה: **אבל** בקונמות דברי הב"ב ב"ב שהוא. תימה דממי קונם מהקדש ^א ואיכו גופיה לא אסיר אלל משום דהוי כהקדש והקדש צעי שוה פרוטה: **מתוך שהלוקות דחטאות אין מצטרפין.** פי' צקונטקס אלל קונמות אס נהנה וחזר ונהנה צהעלם אחד חזא הוא דמייחייב דכולהו חזא מעילה היא כדתנן צירף את המעילה לזמן מרובה ואין נראה להניח ראיה משם דהתם לתומא תנן ליה שאס נהנה מחזי פרוטה וחזר ונהנה לזמן מרובה חזי פרוטה מנטרף כחילו נהנה כל הפרוטה צצת אחת ולא היה צריך לפרש אלל דלענין חטאת חלוקה משום דכתיב (ויקרא ה) לאחת מאלה אלל גבי מעילה לא כתיב הכי: **רבנא אמר כי קאמר רב פפא דמלקות כו'. לרצינא** נמי טעמא דרצנן דכרצ פנחס דמסיק צסמוך וצא רצינא לחדש דאין צריך לומר איפוך דכיון דר"מ לאו טעמא דנפשיה קאמר אלל לדצריה דרצנן קאמר להו דקאמר צסמוך וטפי ניחא ליה לאפוכי דרבי מאיר לרצנן צההיא צצרייתא דמיימי מלהגיה ולפסך דר"מ משום דצין שבועות לקונמות וצין קונמות לצבועות לא טעי מתא:

וחכמים
דכוותה גבי שבועות דאמר שבועה שלא אוכל משתיהן אמאי אין מצטרפין אמר רב פנחס ישאני שבועות מתוך שחלוקות לחטאות אין מצטרפות אי הכי ר' מאיר אומר קונמות משבועות בחלוקות האיל וחלוקות לחטאות אלא קונמות אמאי לא איפוך רבי מאיר אומר שבועות בקונמות ולית ליה לדרב פנחס רבינא אמר כי קאמר רב פפא לענין מלקות כי תניא ההיא לענין קרבן דבעינן שוה פרוטה למימרא דסברי רבנן יש מעילה בקונמות והתניא ^א ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר זו עלי הקדש ^ב (הרי) הוא מעל לחבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ וחכמים

פנחס. רבינא אמר כי אימרת דלרב פפא קונמות בכל שהוא למלקות. וכי מצטרפין מי שיהנה מהן בפרוטה חייב קרבן מעילה: ואקשינן וסברי רבנן יש

עין משפט גר מצוה

כא א ב מיי פ"ד מהל' שבועות הלכה א ב סגמ לאין רמא טושיע י"ד פי' רלח טעף א: **כב** ג מיי פ"ח מהל' מדיס הל' ה סגמ לאין רמא טושיע י"ד פי' רעט טעף [טז] י: **כג** ד מיי שם הלכה ו סגמ שם: **כד** ה מיי פ"ד מהל' שבועות הלכה ח: **כה** ו מיי פ"ח מהל' מדיס הלכה ו סגמ שם ועיין בהשגות וצ"מ: **כו** ז מיי פ"ד מהל' שבועות הל' ח סגמ לאין רמא: **כז** ח ט מיי פ"ד מהל' מעילה הלכה ט:

מוסף רש"י

מפרש נמי בכריה דמי. מפרש דשטובה ככריה בשאר אפסורין למי צביה טעמא זמא משום דחשיבא. מפרש נמי איכו חשכנה לסמיך עליה (לעיל כא.). ככר זו הקדש. שאמר ככר זה הקדש ובלשון קונם והוא הדין נמי לא אמרה אלל בלשון קונם (מדרס לה. ג' לר"מ שם) קונם ככר זה הקדש. בין הוא בין חבירו מעל. שהרי הקדש פסח אכילי עלמא (שם). לפיכך. הואיל ויש זה מעילה. יש לה לומר עליו הקדש. כיון שיש מעל. עליה דעיה שויה הקדש. הוא מעל. אלל אכל מיכ לעלומי. חבירו לא מעל. דלא אקרי אלל על עזמו וגי פניו חו חולין (שם). לפיכך אין לה פדיון. שהוא עממי אין יכול לפדותו לעולם שהרי אמר מעל על אחי. ואמר אין יכול לעולם זה (שם).

רבינו חננאל (המשך)

נמי כגון דאמר שבועה שלא אוכל משתיהן אמאי אין מצטרפין. ופריך רב פנחס שאני שבועות וחלוקות הן לחטאות לפיכך אין מצטרפות. אלא בקונמות אמאי פטר ר"מ. ואמרין איפוך ואימא שבועות וחלוקות מצטרפין. ואלא ואלו ולית ליה לרב נאמר הא שני קונמות מעילה בקונמות והתניא